

RADU COMȘA

**DE CE
ȘI-A LĂSAT
PETRE P.
BARBĂ**

și alte povestiri

Radu Comșa

**DE CE ȘI-A LĂSAT PETRE P. BARBĂ
și alte povestiri**

Prefață de Costin Tuchilă

EDITURA

LEVIATHAN

București, 2021

Coperta: Radu Comșa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COMȘA, RADU

De ce și-a lăsat Petre P. barbă și alte povestiri / Radu Comșa ; pref. de Costin Tuchilă. - București : Editura Leviathan, 2021

ISBN 978-606-95136-0-6

I. Tuchilă, Costin (pref.)

821.135.1

© Radu Comșa

© Editura Leviathan, 2021

Editura Leviathan aparține Asociației Culturale Leviathan.

Adresa: Str. Gura Vadului nr. 1, bl. G 26, sc. 5, et. 2, ap. 46,
sector 3, 032336 București, România

E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com

leviathan.romania@yahoo.com

Tel.: 0721019223; 0774641519

Adresa web: <https://editura.leviathan.ro>

Toate drepturile rezervate. Orice reproducere totală sau parțială a acestei ediții se pedepsește conform legilor.

De ce și-a lăsat Petre P. barbă

Petre P. era „P.” pentru că în copilăria lui mai fusese un Petre. Care locuia pe aceeași stradă, care avea aceeași vârstă și care îi fusese coleg de școală. Chiar de clasă. Acel Petre avea un nume oarecare, așa cum și Petre P. avea un nume oarecare. Doar că el devenise Petre P., timp în care celălalt rămăsese Petre-pur-și-simplu. Petre P. îl urâse o vreme pe Petre-pur-și-simplu pentru asta.

Profesorii ziceau plictisiți sau alerti: „*Petre P, la tablă*” ori: „*Răspunde tu, Petre P.*”. Chiar și apropiații, prietenii și colegii i se adresau așa: „*Ce faci, Petre P.?*” sau mai de-a dreptul: „*Hai, mă, pe-ule, vii odată?*”.

Încet, el se obișnuise și ajunsese să-i placă.

Terminase cu școala de mult și Petre-le celălalt dispăruse pe undeva, dar el încă se recomanda sonor: „*P. Petre P. Îmi puteți zice P.*”. Și asta în ocaziile cele mai nepotrivite.

În felul său Petre P. era curajos. Și avea haz.

Acum Petre P. stătea nehotărât pe trotuarul bătrânei străzi trudnic urcate pe deal. Se oprise pentru că nu știa ce să facă și nu era genul de neștiință pe care o poți corija întrebând pe cineva ce și cum. Era încă dimineață. Deasupra lui Petre P. strălucea un soare de toamnă târzie.

Jumătate bonom, jumătate cu dinți. Petre P. se sprijinea de gardul de fier al casei în fața căreia se oprise. Gardul masiv dormea sub vopseaua de ulei așezată greu și fără părtinire pe cadre, pe plasa dublă întinsă pe cadrele acelea, pe panourile porților, pe stâlpi și traverse, pe ornamente în formă de frunze și flori de crin, pe clanțele și ele meșterite în frunze alungite, pe zăvoarele cu belciuge forjate. Era solidificată gros peste încheieturi și nituri vopseaua aceea. Rămăsese lucioasă și plăcută la atingere, totuși crăpase și se cojise în zonele expuse. Exhiba straturi de verde. Succesiv. Absint. Smarald. Crom.

Acum Petre P. se întreba: „*Ce să fac?*” Casa de dincolo de gard se odihnea tăcută și oarbă sub iedera care sfida sfârșitul anotimpului. Pereți în ocru și gri răsăreau de sub vițele cățarate pe colțuri, pe asize de tencuială, pe ancadrame și frontoane. Burlane de zinc de culoarea pietrei se scurgeau până în pământul grădinii, sticla ferestrelor avea ceva tulbure și dens. Dincolo de ferestrele acelea lucea imprecis obscuritatea. Chiar și mica grădină, fatal atinsă de toamnă, părea apăsată de un fel de ceață zămislită la picioarele zidurilor umede ale casei și din tufele întunecate ale grădinii. Ceața aceea jilavă se târa străvezie prin toate grădinile caselor din jur. Și ele răvășite de toamnă și pline de tufe de trandafiri suferinzi. Trandafirii aceia ieșiți printre îngrădituri. Răsăriți peste împrejuriri. Arși de brume. Albi. Galbeni. Sângerii.

Acum Petre P. suferea. Pur și simplu. Fără termene de comparație. Unii ar numi asta chin, dar lui nu-i trecea asta prin cap. Doar simțea durerea. Simplu. Cu totul. Petre P. se uita în lungul străzii care cobora vertiginos. Garduri și porți se prelungeau unele în altele. Dincolo de garduri se zăreau cline înierbate sprijinind ca niște contraforturi case

mai mult vechi, mai mult grele. Oameni cu socoteală săpaseră intrări și terase de așezare în clinele acelea. Calcane și cornișe se succedau în coborâre. Acoperișurile caselor, în pante rupte, cu pinioane teșite, cu lucarne și unghiuri identice, se înșirau iute în josul coastei. Ca o cascadă erau acoperișurile acelea. O cascadă frântă. Geometrică. Vitrificată. Colorată. Roșu. Brun. Cărmiziu.

Acum Petre P. se uita înspre sine. Știa că adevărul e unul singur, cu un singur curs. I-o spusese și ea, de altfel. Petre P. mai știa că nu va vorbi cu nimeni despre asta vreodată. Petre. P. a zgâlțâit prostește poarta pe care își încheștase pumnul. Poarta s-a zbătut vag, dar nu a scos niciun sunet. „*Când o fi fost deschisă ultima oară? Demult, oricum...*” Dincolo de poartă, o alee crăpată se termina în trei trepte de beton. De o parte și de alta vase mari. De beton și ele. Pline cu pământ. Câteva buruieni crescute acolo. Către un colț al grădinii, un brad ascuțit și străvechi se înălța mult peste casă. Se înfigea în cerul foarte limpede. Crengi în verde-albăstrui-prăfos se lăsau în piramidă. Trunchiul, golaș până sus de tot, deși rectiliniu, solid și compact, avea ceva fragil, de hârtie veche. Plină de pete. De ceară. Cenușie. Neagră. Albă.

Petre P. și-a trecut mâna peste față și și-a simțit-o asprită de barba de trei zile. Petre P. gândea: „*Adică de ce să îmi facă mie asta?*” Și își mai spunea: „*Fă ce vrei. Când vrei. Și eu am destule de făcut, mă întorc la ale mele*”. Petre P. își mai zicea: „*C'est la vie*”. Valul de amărăciune îi ajungea până în gât și ochi. „*N-are rost*.” Așa era. N-avea rost. „*O să fac eu ceva...*” Era nevoie, orice, o trecere. Și-a mai frecat o dată obrazul. „*Îmi las barbă*.” Pumnul îi era în umbră, sprijinit pe poarta înțepenită, la nivelul pieptului. Ochii-i primeau lumina venită de la soare. Soarele jumătate bonom. Soarele jumătate cu dinți. Lumina era

rece și clară. Petre P. a zâmbit încrunțat și s-a smuls de lângă gardul uitat de vreme. Petre P. a repetat: „*Îmi las barbă*”. Apoi a luat-o apăsător în susul drumului. Cerul se arcuia înalt deasupra. Foarte limpede. Transparent. Albastru. Albastru. Albastru.

Cam pe atunci și de aceea și-a lăsat Petre P. barbă.

Cuprins

<i>Fotografii din cuvinte</i> , prefață de Costin Tuchilă	5
Fata care căuta punctele cardinale	7
De ce și-a lăsat Petre P. barbă	9
O plimbare cu Hemingway	13
Dimineața unui băiat cuminte	17
Poarta roșie	21
Bicicleta în ploaie	27
Joc de dimineață	31
Cea mai frumoasă zi	33
Cel mai mare băiat din bloc	36
O cafea neobișnuită	41
De dimineață	48
Ce i-a spus ea	56
Hârtia care a fost cândva albastră	58
Câinele alb	62
Helsi	67
La început de iarnă	72
Două întâmplări de toamnă	79
În echilibru	94
Trei oameni cu ochi albaștri	96
Zboruri de noapte	105
Poveste veche	112

Piesă neterminată cu 5 povești în oglindă și bis	117
Test de afectivitate [2020]	123

Lector: Puşa Roth

Tehnoredactare: Leviathan. Apărut: 2021.

Format: 14,8x21 cm.

Editura Leviathan, Bucureşti, România.

E-mail: costintuchila@gmail.com; pusa.roth@yahoo.com;

leviathan.romania@yahoo.com

Tiparul: P.F.A. Savu Nicoleta.

E-mail: digitalceramicart@yahoo.com